

2026/1912

4.8.2026

DECYZJA WYKONAWCZA RADY (UE) 2026/1912

z dnia 30 lipca 2026 r.

w sprawie przedłużenia tymczasowej ochrony wprowadzonej decyzją wykonawczą (UE) 2022/382

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4 ust. 2 i art. 5 ust. 3 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 4 marca 2022 r. Rada przyjęła decyzję wykonawczą (UE) 2022/382 ⁽²⁾, stwierdzającą istnienie masowego napływu wysiedleńców z Ukrainy w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2001/55/WE oraz skutkującą wprowadzeniem tymczasowej ochrony.
- (2) Zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/55/WE tymczasową ochronę zastosowano najpierw przez początkowy okres jednego roku, tj. do dnia 4 marca 2023 r., a następnie została automatycznie przedłużona o dodatkowy rok do dnia 4 marca 2024 r.
- (3) W dniu 19 października 2023 r. Rada przyjęła decyzję wykonawczą (UE) 2023/2409 ⁽³⁾, dotyczącą przedłużenia tymczasowej ochrony wprowadzonej decyzją wykonawczą (UE) 2022/382 – do dnia 4 marca 2025 r. W dniu 25 czerwca 2024 r. Rada przyjęła decyzję wykonawczą (UE) 2024/1836 ⁽⁴⁾, dotyczącą przedłużenia tymczasowej ochrony wprowadzonej decyzją wykonawczą (UE) 2022/382 i przedłużonej decyzją wykonawczą (UE) 2023/2409 – do dnia 4 marca 2026 r. W dniu 15 lipca 2025 r. Rada przyjęła decyzję wykonawczą (UE) 2025/1460 ⁽⁵⁾, dotyczącą przedłużenia tymczasowej ochrony wprowadzonej decyzją wykonawczą (UE) 2022/382 i przedłużonej decyzjami wykonawczymi (UE) 2023/2409 oraz (UE) 2024/1836 – do dnia 4 marca 2027 r.
- (4) W kontekście uruchomienia tymczasowej ochrony na podstawie dyrektywy 2001/55/WE, w oświadczeniu z dnia 4 marca 2022 r. państwa członkowskie jednomyślnie zgodziły się nie stosować art. 11 tej dyrektywy w odniesieniu do osób, które korzystają z tymczasowej ochrony w danym państwie członkowskim zgodnie z decyzją wykonawczą (UE) 2022/382 i które przemieszczają się do innego państwa członkowskiego bez zezwolenia, chyba że państwa członkowskie uzgodnią inaczej na zasadzie dwustronności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 212 z 7.8.2001, s. 12, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2001/55/oj>.

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2022/382 z dnia 4 marca 2022 r. stwierdzająca istnienie masowego napływu wysiedleńców z Ukrainy w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2001/55/WE i skutkująca wprowadzeniem tymczasowej ochrony (Dz.U. L 71 z 4.3.2022, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_impl/2022/382/oj).

⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2023/2409 z dnia 19 października 2023 r. w sprawie przedłużenia tymczasowej ochrony wprowadzonej decyzją wykonawczą (UE) 2022/382 (Dz.U. L, 2023/2409, 24.10.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_impl/2023/2409/oj).

⁽⁴⁾ Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2024/1836 z dnia 25 czerwca 2024 r. w sprawie przedłużenia tymczasowej ochrony wprowadzonej decyzją wykonawczą (UE) 2022/382 (Dz.U. L, 2024/1836, 3.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_impl/2024/1836/oj).

⁽⁵⁾ Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2025/1460 z dnia 15 lipca 2025 r. w sprawie przedłużenia tymczasowej ochrony wprowadzonej decyzją wykonawczą (UE) 2022/382 (Dz.U. L, 2025/1460, 24.7.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_impl/2025/1460/oj).

- (5) Z uwagi na to, że z praw wynikających z tymczasowej ochrony można w danym momencie korzystać tylko w jednym państwie członkowskim, aby zapewnić przestrzeganie tej zasady oraz uniknąć wielokrotnej rejestracji w celu uzyskania tymczasowej ochrony, państwa członkowskie powinny odrzucać wnioski o wydanie dokumentu pobytowego na podstawie art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/55/WE, jeżeli wiadomo, że dana osoba uzyskała już dokument pobytowy na tej podstawie w innym państwie członkowskim. Pozwoli to zapewnić spójność z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-753/23 ⁽⁶⁾, w szczególności z jego pkt 30.
- (6) W tym ogólnym kontekście nie należy przyjmować interpretacji nakładającej na państwo członkowskie obowiązek wydania dokumentu pobytowego do celów tymczasowej ochrony osobie, która otrzymała dokument pobytowy do celów tymczasowej ochrony w innym państwie członkowskim.
- (7) Aby zapewnić aktualny obraz sytuacji do celów operacyjnych, spójne zarządzanie wydawaniem dokumentów pobytowych oraz nadzór nad tą procedurą, państwa członkowskie powinny regularnie zamieszczać na platformie rejestracji do celów tymczasowej ochrony dokładne dane w odpowiednim czasie, w tym dane dotyczące nieaktywnych rejestracji.
- (8) Uznając, że tymczasowa ochrona nie przesądza o dorobku prawnym UE w zakresie ochrony międzynarodowej i uznawaniu statusu uchodźcy na mocy konwencji genewskiej, o której mowa w art. 2 lit. b) dyrektywy 2001/55/WE, przypomina się, że zgodnie z normami międzynarodowymi dezercja i uchylanie się od poboru nie są same w sobie uznawane za podstawy do udzielenia ochrony międzynarodowej.
- (9) Obecnie z tymczasowej ochrony w Unii korzysta obecnie prawie 4,4 mln wysiedleńców z Ukrainy. Ogólna liczba rejestracji osób korzystających z tymczasowej ochrony utrzymuje się na względnie stałym poziomie około 4,3 mln, przy czym zauważalna jest niewielka ogólna tendencja wzrostowa i niewiele osób zgłasza powrót na stałe do Ukrainy. Sytuacja w Ukrainie nie pozwala większości wysiedleńców na powrót do tego kraju w bezpiecznych i trwałych warunkach. Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (IOM) szacowała, że od grudnia 2025 r. przesiedlonych wewnętrznie w Ukrainie jest 3 712 000 osób, z których 71 % znajduje się w tej sytuacji od ponad dwóch lat, a 82 % – od ponad roku. Odsetek osób znajdujących się w tej sytuacji od ponad dwóch lat był najwyższy wśród osób przesiedlonych wewnętrznie na zachód kraju. Według szacunków Biura ONZ ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej (OCHA) około 10,8 mln osób w Ukrainie potrzebuje w 2026 r. pilnej pomocy humanitarnej.
- (10) Nie można również wykluczyć dalszego napływu wysiedleńców na dużą skalę z powodu trudnych warunków humanitarnych, dużej niestabilności i niepewnej sytuacji w Ukrainie w wyniku wojny napastniczej Rosji, w tym wzmożonych i powtarzających się ataków z powietrza na ludność cywilną w całym kraju. Utrzymuje się ryzyko eskalacji konfliktu. Jednocześnie nadal zagrożone będzie efektywne działanie krajowych systemów azylowych, jeżeli tymczasowa ochrona ustanie i wszystkie korzystające z niej osoby w tym samym momencie wystąpią o ochronę międzynarodową.
- (11) Dopóki trwa wojna przeciwko Ukrainie, jest mało prawdopodobne, aby zmalała duża liczba wysiedleńców korzystających w Unii z tymczasowej ochrony – dlatego konieczne jest przedłużenie stosowania tej ochrony, aby uregulować sytuację osób obecnie korzystających z niej w Unii lub osób, które będą jej potrzebować począwszy od dnia 5 marca 2027 r., takie przedłużenie zapewnia bowiem natychmiastową ochronę i dostęp do zestawu zharmonizowanych praw, a przy tym ogranicza do minimum formalności w przypadku zaistnienia masowego napływu osób do Unii. Przedłużenie tymczasowej ochrony powinno także pomóc zapobiec przeciążeniu systemów azylowych państw członkowskich w związku ze znaczącym wzrostem liczby wniosków o ochronę międzynarodową składanych przez osoby objęte tymczasową ochroną do dnia 4 marca 2027 r., gdyby ochrona ta miała wtedy ustać, lub przez osoby uciekające przed wojną w Ukrainie i przybywające do Unii po tym dniu i przed dniem 4 marca 2028 r.

⁽⁶⁾ Wyrok Trybunału z dnia 27 lutego 2025 r., A. N. przeciwko Ministerstvo vnitra, C-753/23, ECLI:EU:C:2025:133.

- (12) Z uwagi na utrzymujące się powody przyznawania tymczasowej ochrony, w odniesieniu do kategorii osób wysiedlonych, o których mowa w decyzji wykonawczej Rady (UE) 2022/382, taką ochronę należy zatem przedłużyć do dnia 4 marca 2028 r.
- (13) Niezależnie od potrzeby przedłużenia tymczasowej ochrony na kolejny tymczasowy okres jednego roku ważne jest, aby wspólne podejście Unii uwzględniało zmieniające się potrzeby obronne Ukrainy.
- (14) W swoich niedawnych konkluzjach Rada Europejska potwierdziła swoje niezmiennie, zdecydowane i niezachwiane poparcie dla niezależności, suwerenności i integralności terytorialnej Ukrainy w jej granicach uznanych przez społeczność międzynarodową oraz zobowiązanie Unii do dalszego udzielania Ukrainie i jej mieszkańcom kompleksowego wsparcia politycznego, finansowego, gospodarczego, humanitarnego, wojskowego i dyplomatycznego. Rada Europejska poparła kompleksowy, sprawiedliwy i trwały pokój w Ukrainie oparty na zasadach Karty Narodów Zjednoczonych i na prawie międzynarodowym oraz na solidnych i wiarygodnych gwarancjach bezpieczeństwa dla Ukrainy. Konieczne jest zapewnienie, aby Ukraina dysponowała środkami budżetowymi i wojskowymi umożliwiającymi dalsze korzystanie z przysługującego jej niezbywalnego prawa do samoobrony oraz przeciwdziałanie agresji Rosji i powstrzymywanie tej agresji.
- (15) Zgodnie z dyrektywą 2001/55/WE tymczasowa ochrona w razie masowego napływu wysiedleńców stanowi szczególnego rodzaju procedurę, która ma zastosowanie do określonych kategorii osób wskazanych przez Radę, bez uszczerbku dla art. 7 tej dyrektywy. Odpowiednie kategorie osób są określane na podstawie obiektywnych kryteriów, przy pełnym poszanowaniu obowiązków wynikających z prawa międzynarodowego, prawa Unii i praw podstawowych. Kryteria są stosowane, w stosownych przypadkach, zgodnie z art. 15 tej dyrektywy. Określając te odpowiednie kategorie osób, do których ma zastosowanie tymczasowa ochrona, Rada bierze pod uwagę między innymi sytuację związaną z masowym napływem wysiedleńców, w tym sytuację w kraju pochodzenia tych osób.
- (16) Zmieniające się potrzeby wojskowe Ukrainy w zakresie obrony przed wojną napastniczą Rosji, w szczególności zgodny z prawem obowiązkowy pobór ustanowiony przez Ukrainę w jej porządku prawnym, wymagają pełnego wsparcia Unii. W związku z tym Unia i państwa członkowskie powinny w pełni uwzględniać te potrzeby przy jednoczesnym zapewnianiu pełnego wsparcia wysiedleńcom z Ukrainy w drodze tymczasowej ochrony. Istotne jest zatem, aby Unia nadal stosowała tymczasową ochronę w sposób, który – choć przynosi korzyści wysiedleńcom – nie wpływa negatywnie na ogólną zdolność Ukrainy do jak najlepszej obrony przed wojną napastniczą Rosji i do swobodnego decydowania o organizacji jej sił obronnych.
- (17) W tym celu, bez uszczerbku dla prawa Unii i praw podstawowych, tymczasowa ochrona powinna być przyznawana wyłącznie osobom, które są w stanie przedstawić władzom krajowym państwa członkowskiego dowód na to, że wypełniły, w stosownych przypadkach, swoje obowiązki wojskowe. Biorąc pod uwagę konieczność uwzględnienia określonych przez Ukrainę aktualnych potrzeb obronnych bez wpływu na sytuację osób, które są już objęte tymczasową ochroną w danym państwie członkowskim przed dniem wejścia w życie niniejszej decyzji lub w dniu jej wejścia w życie i które zachowują ten status w tym państwie członkowskim po tym dniu, wymóg, aby osoby przedstawiły dowód, że wypełniły swoje obowiązki wojskowe, powinien mieć zastosowanie od dnia wejścia w życie niniejszej decyzji, która powinna zostać ustalona na dzień następujący po dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (18) Prawo osób do korzystania z tymczasowej ochrony przysługuje natychmiast po stwierdzeniu przez Radę masowego napływu wysiedleńców. Mimo że państwo członkowskie, aby zapewnić właściwą administrację i rejestrację danej osoby, może wymagać dopełnienia określonych formalności, takich jak wypełnienie formularza rejestracyjnego i przedstawienie dowodów przewidzianych w decyzji wykonawczej (UE) 2022/382, jednym z celów tymczasowej ochrony jest zapewnienie szybkiego i łatwego w stosowaniu procesu poprzez ograniczenie formalności do minimum. Ważne jest zatem, aby organy państw członkowskich były w stanie szybko zweryfikować, czy dane osoby uzyskały zgodę na legalne opuszczenie terytorium Ukrainy, a w szczególności czy wypełniły swoje obowiązki wojskowe. W tym kontekście dowodem posiadania zezwolenia na opuszczenie terytorium Ukrainy jest legalne przekroczenie granicy albo stempel wyjazdowy w paszporcie. W przypadkach gdy legalności takiego wyjazdu nie można potwierdzić, aby dana osoba mogła zostać objęta tymczasową ochroną, powinna ona spełnić wymóg przedstawienia organom państwa członkowskiego łatwego do zweryfikowania dokumentu urzędowego, w formie papierowej lub elektronicznej, na przykład w aplikacji Reserv+, potwierdzającego zwolnienie tej osoby z obowiązków wojskowych lub wypełnienie tych obowiązków. Ciężar dowodu spoczywa na osobie ubiegającej się o tymczasową ochronę.

- (19) Aby zachować skoordynowane podejście, Komisja zaktualizuje wytyczne operacyjne określone w komunikacie z dnia 21 marca 2021 r. w sprawie wytycznych operacyjnych dotyczących wykonania decyzji wykonawczej Rady (UE) 2022/382 stwierdzającej istnienie masowego napływu wysiedleńców z Ukrainy w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2001/55/WE i skutkującej wprowadzeniem tymczasowej ochrony, dotyczące różnych aspektów związanych z wykonaniem niniejszej decyzji.
- (20) Jest możliwe, że obywatele Ukrainy, którzy nie podlegają poborowi, mają obowiązki wojskowe, niezależnie od ich wieku lub płci, ponieważ zaciągnęli się do wojska lub mają inne obowiązki dotyczące działań wojskowych.
- (21) W dniu 16 września 2025 r. Rada przyjęła zalecenie⁽⁷⁾ w sprawie skoordynowanego podejścia do stopniowego wycofywania tymczasowej ochrony dla wysiedleńców z Ukrainy. Niniejsze przedłużenie pozostaje bez uszczerbku dla dalszego wdrażania środków, o których mowa w tym zaleceniu i które pozostają priorytetem. W związku z tym państwa członkowskie powinny w skoordynowany sposób przyspieszyć uzyskiwanie przez osoby korzystające z tymczasowej ochrony innych statusów prawnych, a także dobrowolne powroty i reintegrację tych osób, gdy tylko pozwoli na to sytuacja.
- (22) Niniejsza decyzja nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (23) Rada potwierdza swoje zobowiązanie do udzielania wsparcia Ukrainie i jej obywatelom tak długo, jak będzie to konieczne, oraz potwierdza swoje poparcie dla kompleksowego, sprawiedliwego i trwałego pokoju, opartego na zasadach Karty Narodów Zjednoczonych i na prawie międzynarodowym, a w przypadku trwałego zawieszenia broni Rada jest gotowa działać zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2001/55/WE.
- (24) Irlandia jest związana dyrektywą 2001/55/WE, a zatem uczestniczy w przyjęciu i stosowaniu niniejszej decyzji.
- (25) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji wykonawczej i nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Tymczasową ochronę udzielaną wysiedleńcom z Ukrainy, o których mowa w art. 2 decyzji wykonawczej (UE) 2022/382, przedłużoną decyzjami wykonawczymi (UE) 2023/2409, (UE) 2024/1836 i (UE) 2025/1460, przedłuża się na kolejny okres jednego roku, do dnia 4 marca 2028 r.

Artykuł 2

Bez uszczerbku dla prawa Unii i praw podstawowych tymczasową ochronę, o której mowa w art. 2 decyzji wykonawczej (UE) 2022/382, i która została przedłużona, odpowiednio, art. 1 decyzji wykonawczej (UE) 2025/1460 lub art. 1 niniejszej decyzji, przyznaje się jedynie tym osobom, które wypełniły swoje obowiązki wojskowe w Ukrainie, po przedstawieniu, w stosownych przypadkach, odpowiedniego dowodu.

Niniejsza decyzja nie ma zastosowania do osób korzystających z tymczasowej ochrony w danym państwie członkowskim przed dniem 30 lipca 2026 r. lub w tym dniu i nieprzerwanie zachowujących taki status w danym państwie członkowskim po tym dniu.

⁽⁷⁾ Zalecenie Rady z dnia 16 września 2025 r. w sprawie skoordynowanego podejścia do stopniowego wycofywania tymczasowej ochrony dla wysiedleńców z Ukrainy (Dz.U. C, C/2025/5129, 23.9.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2025/5129/oj>).

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 5 marca 2027 r., z wyjątkiem art. 2, który stosuje się od dnia 31 lipca 2026 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 lipca 2026 r.

W imieniu Rady

Przewodniczący

T. BYRNE
